

# **Relats de favors rebuts**

Recórrer en cas de necessitat a la intercessió de persones amb fama de santedat és una pràctica corrent de l'Església. Presentem una selecció de relats rebuts a l'oficina per a les causes dels Sants de l'Opus Dei.

27/08/2013

## **Un error de càlcul benvingut**

Fa unes setmanes va arribar a les meves mans una estampa de la Laura. Jo no la coneixia però sí al seu

marit de sentir-lo a la Clínica  
Universitat de Navarra, on va exercir  
com a metge. Sóc ginecòloga i tenia  
la meva secretària embarassada. Té  
40 anys i anava a ser la seva tercera  
cesària. La veritat és que l'embaràs  
anava bé, però en el segon trimestre  
van començar a aparèixer en  
l'ecografia imatges al cap del fetus  
que em van fer controlar l'embaràs  
amb més freqüència.

Eren al límit de considerar-se  
patològiques, però ja hi havia certa  
inquietud pel que fa a la seva salut.  
Al final del tercer trimestre va  
començar a fer un creixement  
intrauterí retardat. Llavors va  
aparèixer "Laurita". Vaig pensar que,  
com acabaven de publicar la seva  
estampa i era mare de família, podia  
ser una bona intercessora que no fos  
"molt ocupada".

Tinc força experiència en ecografia i  
molt bon aparell (normalment l'error

de pes estimat sol ser +/- 100 gr.) Però com el cas era molt proper, vaig demanar a una companya amb molta pràctica que li fes una altra ecografia amb el seu aparell, que és d'alta resolució també. En una setmana 37 (que ja és un embaràs a terme) jo li vaig estimar 2.300 gr. de pes. I tres dies després, aquesta companya, entre 2.300 i 2.500 gr. com a màxim. Vam decidir fer la cesària ja, encara que calgués passar al nen a l'UCI pediàtrica per baix pes. Mentrestant encomanava el cas a Laurita (No hauria estat un cas greu o difícil, però havia estat un embaràs costós en molts sentits i em semblava que convenia que sortís tot molt bé).

Ens va donar una alegria grandíssima, perquè va pesar 2.800 gr. i estava perfecte. Per a molts companys això pot ser un error de càlcul nostre sense més, cosa freqüent i sense importància. Per a mi, hi ha hagut per descomptat un

ajut del cel, ja que he de reconèixer,  
encara que soni una mica pedant,  
que en els meus quinze anys  
d'experiència ecogràfica mai no  
havia tingut un error de càlcul  
d'aquesta envergadura i alhora que  
hagi estat tan benvingut.

És una cosa senzilla però ho vull  
agrair a Déu i a la intervenció  
d'aquesta bona mare de família,  
Laurita.

M.R.P., Pamplona, 2008

## **Un fort dolor de genoll**

Escric per dir-los que Laurita, la  
dona d'Eduardo Ortiz de Landázuri,  
m'ha obtingut un favor  
extraordinari. Tenia uns forts dolors  
al genoll amb seqüeles psíquiques i li  
vaig demanar que em curés; la  
veritat, que necessitava seguir  
caminant per atendre diverses  
tasques. El dolor i les molèsties van  
desaparèixer als dos dies. Jo ho

atribueixo a la seva intercessió.  
Moltes mercès per tot. Els demano  
oracions.

P.S.R., Valladolid 2010

## **Diversos favors de la meva mare**

Com és natural almenys fins a cert punt, tinc molta devoció a la intercessió de la mare, Laurita Busca Otaegui, davant de Déu. Vaig a ella en moltes ocasions: veritablement cada vegada que necessito alguna cosa, tant si es tracta de coses d'importància, com si són petits problemes que em sorgeixen en l'esdevenir diari. En aquest últim cas m'hi trobo molt sovint i m'ajuda contínuament: si perdo coses, per exemple tinc facilitat per perdre les arracades o més aviat la tanca de les arracades. M'ha passat ja en diverses ocasions que en perdo una, ho encomano, i al cap d'una estona o l'endemà, la trobo. També li demano que m'ajudi amb l'ordinador, que és

el meu instrument de feina. A vegades va molt lent o sembla que s'encalla... una mirada a l'estampa per a la devoció privada que tinc sempre a mà i, de maneres molt diverses, s'acaba solucionant el problema.

Sovint m'ajuda a ser puntual, a que arribi l'autobús que necessito, no sempre, és clar! O que si no arribo bé, que no tingui massa importància.

Quan he de redactar algun treball, o una ressenya d'un llibre, li demano que em posi la paraula adequada en la frase que no m'acaba de sortir, o que sàpiga transmetre una idea, de vegades negativa d'apreciació d'un escrit, amb una manera amable, com ella va saber fer habitualment en la seva vida: dir la veritat amb un somriure als llavis, sense ofendre.

A més d'aquestes situacions més o menys habituals, cada dia li demano resant l'oració de l'estampa per

algunes intencions de més envergadura i que generalment tenen a veure amb altres persones que li tinc ja adjudicades. Algunes d'aquestes dificultats ja s'han resolt o estan millorant.

Per exemple, li demano pel matrimoni d'una amiga meva, Maria; no és que vagi malament, però em semblava que necessitava una empenteta. Fa una setmana vaig estar amb ella i em va dir que estava embarassada. Li vaig comentar que des de feia diversos mesos estava pregant a Déu a través de la meva mare perquè estiguessin units i el matrimoni s'enfortís. Ara ella, a més d'estar contenta amb aquest nou embaràs, també s'adreça a la meva mare per demanar per la seva família.

Tinc una altra amiga que em va parlar de la seva cap, que és molt exigent i els omple de feina, de

manera que la meva amiga era a la vora de l'estrès. Em va comentar que la seva cap està casada i té problemes amb els fills, concretament té una filla adolescent amb freqüents crisis nervioses i potser per això la mare està més tensa a la feina i ho transmet als subalterns. Vam quedar que li demanaríem a la meva mare que intercedís per suavitzar les crisis nervioses de l'adolescent. Després de l'estiu, m'ha explicat que la jove ha passat una temporada més tranquil·la i sembla que es va suavitzant el seu caràcter.

El mes de març passat em va convidar a dinar a casa la filla d'una antiga amiga de la meva mare, Mariajosé, que té al voltant de seixanta anys. Les nostres mares havien estat molt amigues, però les dues ja han mort. Al dinar, a més de nosaltres dues, hi era el seu marit i el seu oncle, un senyor de més de vuitanta anys. El marit, una mica

impulsiu, a propòsit d'algun tema relacionat amb la política, va començar a dir algunes coses contra el Sant Pare i l'Església i, concretament, va manifestar l'opinió a favor dels mètodes anticonceptius. Jo sabia que la seva dona, en bona part, estava d'acord amb ell i l'oncle també. En aquest moment, veient-me com a convidada, no em vaig atrevir a portar-los la contrària; em resultava molt violent, a més que no em deixaven molta oportunitat d'intervenir. Vaig tornar a casa feta un embolic perquè no havia donat la meva opinió, ni havia defensat la doctrina de l'Església. Així que, l'endemà, després d'encomanar-me a la meva mare, vaig escriure una carta a Mariajosé en què li deia que no m'havia vist capaç d'expressar la meva opinió, però que no em semblava noble per la meva part no tractar-la amb sinceritat i dir-li que jo estava d'acord amb el que deia el papa i amb el Magisteri de l'Església.

Vaig donar-li la carta tot demanant a la meva mare que això no refredés la relació amb Mariajosé i que poguéssim seguir sent amigues. Van passar diverses setmanes sense saber res d'ella i, al cap d'un temps, em va cridar perquè tornéssim a parlar d'altres coses, de problemes dels seus fills i familiars. És com si s'hagués tornat a obrir la porta d'una amistat que, per una discrepància important, semblava haver-se tancat. Em va tornar a convidar a dinar i aquesta vegada van estar tots molt més serens. Parlarem de l'avortament, del qual es va mostrar absolutament contrària. Segueixo encomanant cada dia a la meva mare que l'amistat amb Mariajosé serveixi per apropar-la una mica més a la calor de l'Església.

A la família tenim una persona gran i malalta, que necessita que una persona l'acompanyi a les nits. Des de fa sis mesos contractarem la

Gladis, una senyora peruana, perquè se n'encarregués. A poc a poc la Gladis s'ha anat fent amb la casa, ens coneix més i té més confiança. Fa cosa de tres mesos ens va parlar d'un cosí seu, nouvingut del Perú, sense papers, que buscava feina. La veritat és que en els moments actuals de crisi resulta encara més difícil trobar feina, i, encara que ell té una bona titulació -diplomat en enginyeria-, estava disposat a treballar en el que fos. Li vaig parlar de la mare i vam decidir pregar cada dia l'oració de l'estampa perquè el seu cosí trobés feina. Al principi va aconseguir una feina de dues hores diàries, però era clarament insuficient per mantenir-se i guanyar-se la vida, a més que no li feien contracte. Seguim pregant cada dia per aquest motiu i fa unes dues setmanes va arribar a casa contenta: l'havien contractat en una empresa seriosa per fer una feina d'acord amb la seva titulació. Estic segura que la meva mare ha

intercedit, perquè sempre va prestar molta atenció a les necessitats de la gent que era amb nosaltres a casa.

Aquest estiu va venir una amiga, la Júlia, a veure'm. Té al voltant de quaranta anys, és llicenciada en dret, i sempre s'ha dedicat a treballar al si d'un partit polític a l'Ajuntament de Barcelona. Des de feia temps s'anava decebent de la política, però mantenia el seu lloc de treball, ja que d'això vivia. De sobte en un dels vaivens dels grups polítics li van començar a fer el buit i al cap d'un mes, amb motiu d'una reorganització del grup polític, la van fer al carrer. Va venir a veure'm desolada. Havia intentat trobar una altra feina enviant currículums, fent entrevistes, però no aconseguia res. Es trobava una mica enfonsada, li semblava que a la seva edat era molt difícil reorientar-se en una altra direcció professional, etc. Li vaig parlar de la mare i li vaig donar una

estampa per a la devoció privada.  
Vam quedar que les dues la resariem  
cada dia perquè veiés clar cap a on  
dirigir-se i trobés una feina. En  
acabar l'estiu em va venir a veure de  
nou: li havia sorgit la possibilitat  
d'anar a Bolonya (Itàlia), amb una  
beca per especialitzar-se en dret  
italià. Ella parla aquesta llengua i li  
semblava una oportunitat que se li  
obria inesperadament. Atribueixo  
aquest favor a la mare i segueixo  
pregant perquè quan acabi la seva  
beca trobi una feina estable.

G.O.L.B., Barcelona 2008

## **Tot suma!**

Vaig parlar amb una amiga  
farmacèutica, que treballava en una  
farmàcia. Em va dir molt trista que el  
seu marit, de professió informàtic,  
havia estat enviat a l'atur per una  
empresa informàtica gran, on ell  
treballava. Ella no és creient. Ho va  
encomanar a Laurita Busca.

Després de diversos mesos la vaig tornar a telefonar per un altre assumpte i em va dir que el seu marit havia trobat feina. A més, de la seva especialitat informàtica i estava contentíssim.

Jo li vaig dir: "Encara que no tenim els mateixos plantejaments de vida, he estat pregant perquè el teu marit trobés feina". Ella em va contestar amb molta alegria: "Tot suma, tot suma!"

Gràcies Laurita.

M.C.S., Esplugues de Llobregat 2010

## **Mai no falla**

Fa un parell de mesos, es va plantejar a la meva família un problema de gran envergadura. No sabent com afrontar-ho, vaig recórrer a la intercessió de Laurita, que en pocs dies m'ho va solucionar.

Des d'aquí faig públic el meu  
agraïment més sincer.

Segueixo demanant petits favors i  
mai no falla.

M.B.P. Madrid 2010

.....

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-ad/article/relats-de-  
favors-rebuts-laura-busca-otaegui/](https://opusdei.org/ca-ad/article/relats-de-favors-rebuts-laura-busca-otaegui/)  
(15/03/2026)